

האופנים הללו: א. בזו אחר זו. ב. בהושטה בלבד, ולא בזיקהה. כי כך הייתה העבודה במשכן.

צו-ב

גמרא:

שנינו במשנה: הזרוק מרשות היחיד לרשות הרבים, מרשות הרבים לרשות היחיד, חייב: וDNA הגمرا: מבדי, הרי זריקה מרשות

הוצאה. (6) זיאלו הזרוק מזו לזו, פטור. (7)

והחילוק בין מושיט לזרוק הוא, לפי שכנו היהת עבודת הלוויים במסא המשכן, שהיה עומדות ברשות הרבים שתי עגלות [שעליהן נשאו את קרשוי המשכן, והעגלות עצמן רשות היחיד הן], והיו עומדות העגלות זו אחר זו ברשות הרבים, והוא הלוויים מושיטין את הקרישים מעגלת זו לעגלת זו. (8) אבל לא היו זורקין אותם, לפי שכדים היו. ולפיכך, אין חייב ממש "מושיט" אלא בשני

עיקרא וחכמים. ויתבאר יותר בהערות لكمן צז א.

ב. כתוב רשיי: הזרוק פטור, הוואיל [זורקין] למעלה מעשרה, ולא מצינו זריקה מרשות היחיד לרשות היחיד דרך רשות הרבים במשכן, לא באורך ולא ברוחב. ובאיור כוונתו במה שכתב "הוואיל ולמעלה מעשרה", ראה בהערות لكمן צז א.

8. ביאר רשיי: פטור, שלא מצינו זריקה והוושטה במלאת המשכן מרשות היחיד לרשות היחיד ורוחב רשות הרבים מפסיק ביןיהן, שלא היהת עבודת הלוויים כך להושיט קרישים מעגלת לעגלת שבצדיה, אלא לעגלת שלפניה. שארבע עגלות היו לבני מררי שהיו נושאין קרשוי המשכן, והן הולכין שתים כאחד זו לצד זו כדי אמרין בגמרה, וכשהיו פורקין את המשכן לטעון על העגלות היו מעמידין העגלות כדרכ הליכתן שתים זו אצל זו סמוך למשכן, ושתיים זו אצל זו לפניהם דרך הליכתן לאורך רשות הרבים, שהיו רוצחים להלך אחר עמוד הענן ההולך לפניהם. ופורקי המשכן היו מושיטין הקרישים לאוთן שעל שתי העגלות הסמכות לעגלת, והן מושיטין לאוთן שלפניהם. אבל מעגלת לעגלת שבצדיה, לא היו צריכין להושיט, שהרי שתיהן סמכות לפורקי המשכן.

6. א. כאמור בתוספות ב א ד"ה פשט. ב. משנתנו מעמידה את מלאכת "מושיט" באופן שהושיט דרך למעלה מעשרה באור רשות הרבים. ובתוספות לעיל ד א ד"ה אבל למעלה, נסתפקו אם מלאכת מושיט היא דوكא כשהושיט למעלה מעשרה, וכאשר כן היה במשכן. או שמא החיוב הוא בין למעלה מעשרה ובין למטה מעשרה. ולשון רשיי לעיל ד ב ד"ה זורק מושיט, הוא: דיאלו במושיט מרשות היחיד לרשות היחיד דרך רשות הרבים אפילו למעלה מעשרה, קיימת לנו בפרק הזרוק, דחיב. וייתר מפורש הוא בלשון הרמב"ם [יג יח]: המושיט מרשות היחיד לרשות היחיד, ורשות הרבים באמצעות, חייב, ואפללו הושיט למעלה מאיר רשות הרבים.

ג. ראה עוד בתוספות לעיל ג א ד"ה בעשותה, שכתבו בשם היירושלמי: אין חיבור מושיט אלא על ידי שניים, וראה שם בשם רבי, שכן אין הם נפטרים ממש "שנתיים שעשו אותה", כי אין כוונת היירושלמי לומר, שהאחד עוקב והשני מניח, אלא המושיט הוא זה שעוקר ומניח בידו של חברו העומד ברשות הרבים השנייה.

7. א. בא זו, אם דברי הכל היא או דברי חכמים בלבד, תלוי בספק הגمرا לkomן, ובמחלוקת האמוראים שם בバイור מחולקת רב-